

— Азъ положително зная, че единъ се интересува за нея.

Тия думи прозвучаха глупаво и неубедително.

Той пристъпи къмъ нея, сумтящъ, алченъ. Надя се отдръпна къмъ вратата, предъ него тя изглеждаше като изплашена птичка. Той се изправи предъ нея, протегна ръка и глухо, задъхано каза:

— Дайте да ви цѣлуна.

Тя се притисна до вратата, лицето ѝ заруменѣ, яростни искри блеснаха въ очитѣ ѝ.

— Значи, затова дойдохте! Идете си. Идете си, или ще викамъ.

Цѣла се вълнуваше. Гнѣвъ и сили струяха въ кръвта ѝ. Сега тя бѣше способна да се бори, да крещи. Оскърбена, гнѣвна, изпълнена отъ погнуса и омраза.

Той я прихвана и изведнажъ бързо я дръпна къмъ себе си. Тя се изгуби въ широката му прегръдка, задуши се отъ силата му и захрипѣ:

— Вие постъпвате подло. Ахъ, животно!

Изтръгна ръцетѣ си и започна да дращи.

Той цѣлуваше раменетѣ ѝ, търсѣше устнитѣ ѝ, разтапяше се въ огънъ, който парѣше и унищожаваше.

— Подлецъ! животно! — викаше Надя, но силитѣ ѝ я напущаха.

Въ единъ моментъ той ловко я прихвана подъ колѣнетѣ и кръста и я понесе къмъ диванката.

— Звѣрь! Оставете ме! На помощъ! — пищѣше тя.